

Hồi 41

Mới Lên Khỏi Vực Lại Hang Sâu

Thấy Hiên Viên Kỳ ngật ngưỡng, Phí Độc Hành gặn hỏi:
- Rồi sao nữa ?

Hiên Viên Kỳ lại thở ra:

- Ta nói chắc các người không tin, chúng ta không thể tự đi lấy thuốc giải mà là do họ đưa đến, chính như kỳ vừa rồi, bọn ta uống thuốc giải ở một địa điểm khá xa, sau khi uống rồi là được lệnh đến Kinh Sư, thời gian của chuyến đi tròn tròn một tháng, bọn ta đã phải cố gắng hết sức mới đến đây và lại được biết sau công việc này, nếu được thành công thì mới mong có thuốc.

Phí Độc Hành gật gù:

- Cao minh, phương thức khống chế dễ sai khiến người như thế quả thật là cao minh, nhưng làm sao các người liên lạc được với họ ?

Hiên Viên Kỳ đáp:

- Họ liên lạc với bọn ta chỗ không phải bọn ta liên lạc được, bọn ta không biết họ, nhưng họ theo dõi bọn ta rất sát, hình như lúc nào bọn ta cũng bị họ canh chừng.

Nói đến đây, như sức nhớ ra, Hiên Viên Kỳ tái mặt:

- Người đã hại ta rồi, nếu chuyện này không thành thì ta không mong gì có được thuốc giải, nhứt định ta phải chết ...

Phí Độc Hành vùng danh mặt:

- Khốn nạn, chỉ biết lo sợ cho mình chết chứ không nghĩ đến sinh mạng của kẻ khác, hạng người như bọn người mà sống thì những kẻ hiền lành yếu đuối phải chết oan, ta chỉ có thể giúp người bằng một cái chết yên ổn để khỏi bị độc chất hoành hành...

Hắn ấn mạnh bàn chân xuống.

Nghiêm Thục Uyên mím miệng quay mặt qua hướng khác.

Hiên Viên Kỳ ọc ra một búng máu, ha tay hai chân đập mạnh và ngoẻo đầu qua một bên tắt thở .

Phí Độc Hành thở ra :

- Nghiêm cô nương, tham quan, kẻ cướp, có nhiều hạng tôi không nỡ giết, nhưng đối với bọn này, như cô nương đã thấy, chẳng những trước đây họ rất tàn ác, mà bây

giờ vì tham sống tàn hại người lành, còn tôi, tôi không thể nhắm mắt để người hiền lương bị hại .

Thấy nàng đứng lặng thinh, hắn nói tiếp:

- Như hắn đã nói, nếu không thành công trong việc giết người cướp của, chúng cũng sẽ bị chết vì độc chất hoành hành, mình có thể giúp cho hắn chết sớm hơn để đỡ cơn đau .

Nghiêm Thục Uyên hỏi:

- Nhưng sao lại không thả hắn đi rồi theo dõi hắn?

Phí Độc Hành lắc đầu:

- Vô ích, vì hắn đã không thành công, bọn họ không bao giờ cho gặp mặt, huống chi bọn này khôn quỷ lắm, họ không dễ mắc bẫy thế đâu .

Nghiêm Thục Uyên trầm ngâm:

- Tôi đến Kinh sư thật vô cùng cẩn mật, nhưng không hiểu tại sao họ lại phát hiện ra ...

Phí Độc Hành hỏi:

- Nhưng cô nương đến Kinh Sư, phải chăng đã có phát hiện được những gì ?

Nghiêm Thục Uyên đáp:

- Tôi âm thầm theo dõi một người, tại Nhiệt Hà dẫn đến Tiểu Kỳ Cấu, tôi bắt gặp con người ấy, hành động của người đó có nhiều điểm khả nghi, khi nói chuyện với người khác lại có đề cập Hiên Viên Kỳ, vì thế tôi theo rết đến Kinh Sư, đến đây, người ấy quẹo vào một ngõ hẻm rồi tôi không gặp nữa .

Phí Độc Hành hỏi:

- Cô nương có nhớ ngõ hẻm mà người ấy vào chẳng ?

Nghiêm Thục Uyên đáp:

- Tôi nghe nói hẻm đó tên hẻm Hương Hoang.

Phí Độc Hành cau mặt:

- Hương Hoang ... Đúng rồi, hẻm đó ở cạnh con đường lòn trước Sùng Văn Môn ...

Nghiêm Thục Uyên nói:

- Tôi có hỏi thăm và được biết người ấy vào một ngôi nhà, nhưng tôi không có cách nào theo dõi được nữa .

Phí Độc Hành nhìn thẳng vào mặt cô gái:

- Có phải vì căn cứ vào chuyện Hiên Viên Kỳ chặn đón cô nương tại quán lão Vương què rồi suy đoán chuyện dính líu với con người ấy ?

Nghiêm Thục Uyên đáp:

- Điều đó chính Vương lão đã chỉ cho tôi thấy, ông ta nói nếu kẻ tàn sát gia đình tôi là vì muốn đoạt Thủy Xương Thạch, mà Hiên Viên Kỳ lại biết Thủy Xương Thạch là vật quý thì nhất định trong đó có vấn đề .

Phí Độc Hành hỏi:

- Bây giờ trong người cô nương chỉ có một mảnh Thủy Xương Thạch ?

Nghiêm Thục Uyên gật đầu:

- Đúng như thế, vì đêm hôm ấy tôi không có ở nhà, đến khi về thì chỉ có lão quản gia là còn chút hơi thoi thóp ...

Phí Độc Hành chận hỏi:

- Có phải Nghiêm Nghĩa lão gia không?

Nghiêm Thục Uyên gật đầu:

- Đúng rồi, lão quản gia chỉ giao cho tôi hai vật, một là mảnh Thủy Xương Thạch và một nửa là chiếc Tử Ngọc Xoa, người bảo tôi hãy đi tìm người bằng hữu giang hồ duy nhất của cha tôi ...

Nàng vụt cúi mặt làm thinh ...

Phí Độc Hành hỏi:

- Người bằng hữu đó là tôi ?

Nghiêm Thục Uyên đáp:

- Ban đầu tôi nghi cha tôi đã cứu Phí gia, chắc Phí gia phải giúp tôi để rửa mối thù ...

Phí Độc Hành nói ngay:

- Tôi chịu ân cứu mạng của Nghiêm đại nhân rất lớn, tự nhiên phải vì Nghiêm gia mà trả mối thù này .

Nghiêm Thục Uyên lắc đầu:

- Nhưng khi tôi nói chuyện với Vương lão, tôi đã hiểu Phí gia là con người như thế nào, thì tôi thấy rằng năm xưa quả cha tôi cần phải cứu Phí gia, gần như đó là nhiệm vụ và Phí gia không bị mang cái ơn nào đối với gia đình tôi cả, vì thế bắt đầu từ giờ phút đó, tôi thay đổi ý ý, tôi thấy rằng chính tôi mới là người phải lo báo thù tuyết hận cho gia đình tôi .

Phí Độc Hành gặng lại:

- Chính lão Vương què đã cho cô nương biết tôi là người như thế nào phải không?

Nghiêm Thục Uyên gật đầu:

- Chính người ấy nói.

Phí Độc Hành mỉm cười:

- Như vậy là hấn vẫn không quên tôi .

Nghiêm Thực Uyên liếc hấn thật nhanh và nói:

- Chẳng những không quên mà ông ta còn ở mãi tại Lão Long Hà suốt tám năm, thêm một vị họ Cổ mù đôi mắt lại cũng vì Phí gia mà bôn ba khắp giang hồ suốt tám năm dài ...

Phí Độc Hành nhượng mắt:

- Vương què đã vì tôi mà ở tại Lão Long Hà với Cổ Mù ?

Nghiêm Thực Uyên nói:

- Thế Phí gia không biết tại làm sao suốt tám năm bị giam trong tử ngục mà Phí gia không bị chết ?

Phí Độc Hành cau mặt:

- Không lẽ ...

Nghiêm Thực Uyên đáp ngay:

- Mỗi năm cứ đến mùa gió lớn là Cổ lão về hội diện với Vương lão một lần, họ Cổ mang tất cả những gì quý giá đã tìm được trong một năm về giao cho họ Vương, họ Vương dùng nó để dứt lót cho đám quan lại Phụng Thiên Thành, cứ như thế họ kéo dài vụ án không bao giờ kết thúc ...

Ngưng một chút để thăm dò phản ứng của Phí Độc Hành, Nghiêm Thực Uyên nói tiếp:

- Họ bảo họ có thể phá ngục để cứu Phí gia, nhưng họ lại vì quá biết tình ý của Phí gia nên họ không làm việc ấy, họ chỉ còn cách chọn con đường đó để làm dài thời gian ..

Ánh mắt của Phí Độc Hành ngời lên kích động, nhưng chỉ một thoáng, rất khó mà nhìn thấy sự kích động đó, hấn lấy lại sự thản nhiên cố hữu:

- Thật không ngờ tôi lại sống suốt tám năm trong ngục nhờ vào cách đó, cùng không thể ngờ rằng năm xưa tôi chỉ ra tay có một lần không khó lắm mà nó lại cứu sống mạng tôi ở ngày nay .

Nghiêm Thực Uyên lại liếc Phí Độc Hành:

- Hình như Phí gia là con người rất thản nhiên trước bất cứ việc gì ?

Phí Độc Hành đáp:

- Một con người đã có mặt lâu năm trong chốn giang hồ, tất nhiên phải học được sự nhẫn nại đó nếu không thì không còn sống sót đến ngày nay...

Nghiêm Thục Uyên nói:

- Người ta đã vì Phí gia mà chịu khổ suốt tám năm, như vậy mà Phí gia cũng vẫn nhẫn nại được hay sao?

Phí Độc Hành đáp:

- Cô nương, nhẫn nại không phải là lãnh đạm vô tình, đó là một sự giữ yên lặng nội tâm, không để bộc lộ ra ngoài thế thôi .

Nghiêm Thục Uyên hỏi:

- Những người sống trong giang hồ đều giữ phong cách như thế hay sao ?

Phí Độc Hành lắc đầu:

- Không phải ai cũng như thế, nhưng những kẻ nào có nhiều kinh nghiệm đều phải cố rèn luyện cho mình giữ được càng nhiều càng tốt. Nếu sau này cô nương phải sống lâu trong giang hồ, tự nhiên cũng phải cố mà học tập, nhưng thật sự cũng không cần phải học, vì càng ngày cuộc sống sẽ giao cho ta một thái độ như thế, chỉ có như thế mới thích nghi với hoàn cảnh phức tạp khó khăn... Tuy nhiên, tôi hy vọng cô nương học tập điều đó, nhưng tôi không hy vọng cô nương dấn thân vào vòng phiền lụy của giang hồ vì cuộc sống giang hồ không thích hợp với cô nương .

Nghiêm Thục Uyên đảo mắt nhìn mấy cái cây đang nằm sóng soài đó đây và nhẹ thở dài :

- Tôi cũng không có ý muốn làm người giang hồ, nhưng tôi không có cách nào khác hơn, tôi định sau khi trả xong mối thù nhà là tôi sẽ ly khai khỏi cái thế giới quá nhiều chết chóc...

Phí Độc Hành nói:

- Ngay bây giờ tôi muốn cô nương hãy lìa sớm chừng nào tốt hơn chừng ấy .

Nghiêm Thục Uyên lắc đầu :

- Không được ...

Phí Độc Hành cũng lắc đầu :

- Tôi nói câu này mong cô nương xem là lời thật, bằng vào sở học của cô nương hiện tại, đừng nói đến việc báo thù mà chỉ cần giữ cho được mạng sống của mình cũng không giữ được.

Nghiêm Thục Uyên gật đầu :

- Tôi biết, chuyện đó tôi cũng có nghĩ rồi, thế nhưng có lẽ không phải tôi cứ mãi mãi như thế này, Phí gia thấy có phải thế không?

Phí Độc Hành đáp:

- Ý của cô nương tôi cũng đã biết, nhưng học võ không phải là chuyện một sớm một chiều mà có thể thành công, chờ cho cô nương được như thiên hạ thì tôi e rằng cừ nhân của nhà họ Nghiêm đều đã ra ma !

Nghiêm Thực Uyên nhìn hẩn thật sâu:

- Có phải Phí gia bảo tôi nên ly khai giang hồ, mối thù của nhà họ Nghiêm của tôi để cho Phí gia thay thế ...

Phí Độc Hành chận nói:

- Tôi sống trong giang hồ lâu hơn cô nương nhiều lắm, và tôi có thể sống đến ngày nay cũng không phải là chuyện dễ dàng, huống chi bây giờ tôi đã giết bọn Hiên Viên Kỳ, tôi không tìm họ, nhứt định họ cũng sẽ tìm tôi, chuyện đó muốn hay không cũng thế, chính vì lẽ đó, nếu cô nương cứ dấn thân trong giang hồ, tôi thấy chỉ có hại mà không có lợi .

Nghiêm Thực Uyên trầm ngâm:

- Có thể Phí gia nói đúng, nhưng hoàn cảnh hiện tại của tôi, muốn có chỗ nương thân cũng đâu phải là chuyện dễ dàng, vì bây giờ, không muốn sống trong giang hồ thì thật tôi cũng không biết phải đi đâu.

Phí Độc Hành nói:

- Nhưng lúc sinh tiền, lệnh tôn cũng có nhiều bằng hữu thâm giao .

Nghiêm Thực Uyên lắc đầu:

- Người còn là tình còn, người mất thì tình xưa đâu có gì bảo đảm ? Huống chi, tại làm sao cha tôi bị về hưu sớm, chắc Phí gia cũng đã có biết rồi, bây giờ tôi biết nương tựa vào ai ?

Trầm ngâm một chút, Phí Độc Hành hỏi:

- Tôi có một chỗ có thể giúp cô nương yên ổn, không biết cô nương có tỵ hiềm ...

Nghiêm Thực Uyên hỏi nhanh:

- Phí gia giúp tôi ở chỗ nào ?

Phí Độc Hành đáp:

- Tại “Trung Đường Phủ”

Nghiêm Thực Uyên gặt lại:

- Trung Đường Phủ? Tại làm sao Phí gia lại có thể đưa tôi vào Trung Đường Phủ?

Phí Độc Hành đáp:

- Thật không dám dấu chi cô nương, hiện tại tôi đang làm một “Đương Sai” trong Trung Đường Phủ.

Nghiêm Thục Uyên tái mặt:

- Sao ? Phí gia là Đương Sai trong Trung Đường Phủ?

Phí Độc Hành gật đầu:

- Đúng như thế .

Lặng đi một lúc thật lâu, vẻ mặt của Nghiêm Thục Uyên vùng đại lại:

- Tôi không ngờ, tôi không ngờ các hạ lại có chỗ dựa như thế .

Từ hai tiếng “Phí gia” thân mật và kính trọng, nàng đã chuyển sang “các hạ” một cách lạnh lùng, ánh mắt nàng long lên và nói tiếp:

- Họ Vương và họ Cổ quả đã cứu lầm người và tôi, tôi có thể phơi thây trong rừng hoang núi vắng chờ nhút định không khi nào đặt bước vào ngưỡng cửa của bọn quyền thần gian ác.

Nàng không thềm ngó Phí Độc Hành, nàng nói xong là hăm hăm quay phắt bỏ đi .

Phí Độc Hành chụp lấy tay áo của nàng, hấn kéo nàng quay lại thật mạnh:

- Nghiêm cô nương ...

Nghiêm Thục Uyên quắc mắt:

- Các hạ làm gì ? Buông ta, tôi không bằng lòng cho bàn tay chuyện nhận vàng bạc của bọn gian ác đụng vào làm dơ bẩn cái áo vải của tôi, buông ra .

Nàng cố vùng vẫy nhưng Phí Độc Hành cứ giữ lại, hấn nhìn nàng nghiêm giọng :

- Cô nương là con nhà học vấn, tại sao cô nương không thể lượng được sự tòng quyền ? Tôi là một tên tù vượt ngục, đang bị quan quân truy nã, tôi không thể dùng Trung Đường Phủ làm chỗ tạm ẩn tránh được hay sao ?

Nghiêm Thục Uyên nhìn chăm chăm vào mặt hấn:

- Sao ? Các hạ đã vượt ngục ? Quả thật các hạ đã vượt ngục ?

Phí Độc Hành gật đầu :

- Cô nương, chuyện bất đắc dĩ ...

Nghiêm Thục Uyên cười khẩy:

- Một con người chính nhân quân tử không khi nào vượt ngục, và không khi nào đi giết số người canh giữ đề lao, thật không ngờ ...

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Cô nương, ai có từng nằm trong tử ngục suốt tám năm dài mới có thể cảm thông, mới có thể biết được mùi vị khốn khổ còn hơn chết của nó, tôi tin rằng ...

Nghiêm Thục Uyên chặn ngang:

- Đã có ngày vượt ngục trong tám năm sau thì chuyện chi các hạ lại để cho hai con người tàn phế phải vất vả gian nan suốt tám năm dài ? Họ Vương hiểu người thật là không xác đúng, ông ta bảo ai cũng có thể thay đổi, chỉ mỗi một mình các hạ là không bao giờ thay đổi . Không ngờ, không ngờ các hạ cũng chỉ là một con người quá tầm thường, các hạ không phải là nhân vật siêu phàm như họ từng tin tưởng, các hạ đã làm cho họ đau lòng, đã làm cho họ thất vọng, các hạ không xứng đáng cho họ kính phục, không xứng đáng ...

Phí Độc Hành vẫn ôn tồn:

- Cô nương, tôi hành động cốt không thẹn với lương tâm, chứ không phải cốt làm cho người kính phục, tôi không phải hạng thường tình ...

Nghiêm Thục Uyên gắt lớn:

- Các hạ không xứng là người nói lên câu nói đó, có người thà chết đói chứ không ăn gạo phi nghĩa, có người thà chịu chết khát chứ không chịu uống nước trên dòng suối của kẻ cướp chiếm cứ, còn các hạ thì ...

Phí Độc Hành chặn nói:

- Đúng như cô nương đã nói, tôi không phải là bậc siêu phàm .

Nghiêm Thục Uyên vùng tay:

- Buông ra .

Phí Độc Hành gạt đầu nhẹ nhàng, giọng hần vẫn thản nhiên:

- Được rồi, tôi sẽ buông cô nương, nhưng tôi đang nghĩ đến mối thù chưa trả của Nghiêm gia ...

Nghiêm Thục Uyên chặn nói:

- Không cần, ta không cần các hạ lo chuyện đó, ta sẽ tự lo . Cho dầu ta không trả được thù, nhưng ta cũng sẽ đem hết sức mình, nếu cần sẽ đem hết máu mình để làm việc đó, được hay không, vong linh mười mấy nhân mạng của Nghiêm gia cũng không thể trách ta .

Phí Độc Hành nhìn nàng bằng đôi mắt thật sâu thật dịu:

- Được rồi, mỗi người đều có một chí hướng khác nhau, không ai có thể ép được... Cô nương đã thẹn vì ở gần tôi thì tôi đành phải để cho cô nương đi nơi khác, chỉ có điều trước giờ lâm biệt, tôi muốn cho cô nương biết giá trị quý báu của mảnh Thủy Xương Thạch, để sau này khi được một mảnh nữa, cô nương biết được chỗ dùng. Ngay

bây giờ, tôi khuyên cô nương nên đem dấu nó vào một chỗ kín đáo, đừng mang trong mình vì nó sẽ là cái họa táng thân ...

Nghiêm Thực Uyên cười lạt:

- Không, ta không cần thứ mà các hạ cho là quý giá đó, ta trả nó lại cho các hạ...

Một tay nàng cho vào lưng lấy một cái túi vải nhỏ quăng xuống đất, trước mặt Phí Độc Hành và tay kia nàng vùng thật mạnh ...

Thấy nàng cương quyết, Phí Độc Hành đành phải buông tay .

Nghiêm Thực Uyên quay quắc bỏ đi luôn không thèm nhìn lại .

Phí Độc Hành đứng yên một chỗ, hẩn nhìn theo nàng và mím miệng làm thinh.

“Thản nhiên không bộc lộ những gì ra ngoài mặt”, đó là câu hẩn nói với nàng, đó là thái độ của hẩn, nhưng không phải lúc nào cũng thế, thái độ đó của hẩn chỉ có trước mặt người khác, khi chỉ còn một mình hẩn, hẩn không còn có thể bình thản đến lạnh lùng như hẩn đã nói, như mọi người đã hiểu .

Da mặt hẩn vùng nhợt nhạt, trán hẩn rịn mồ hôi, môi hẩn bắt đầu run rẩy .

Hẩn đang bị một sự xáo trộn nội tâm đến tận cùng.

Hẩn đứng lặng và nghe như bị nghiền nát từng đoạn ruột.

Nhưng mắt hẩn vụt ngời lên, không phải ánh mắt vui mừng mà là ánh mắt của con người đang lo lắng đến giạt mình.

Hẩn cúi xuống lượng cái túi đựng mảnh Thủy Xương Thạch và Tử Ngọc Xoa và nhìn mút theo hướng Nghiêm Thực Uyên vừa khuất.

Hẩn vụt phóng mình lên và âm thầm dấu mình theo tàng cây rậm, lướt nhanh trong bóng tối .

- o O o -